

Herczeg Tamás versei

Kényszerképzelet

mikor a minden kiürült helyét
a duzzadó semmi tölti be
a minden után a semmi előtt
míg tart az átmenet
jövő elől múltba
valóságból álomba menekül
a tétova képzelet

Kihívás

Ábrándos álom helyett immár
nyugalomra vágyom
Sok lett a zaj
a sürgés-forgás
az izgatott szívdobogás
nekem

Az április játszi szele csalókra játékokra
ne hívogasson
ne vakítson az áradó fényözön
és kerüljön el a júliusi
táncos napsugár

De köröttem szikrázva ég az élet
elmenekülnöm nincs hová
A tavasz harsány üzenettel lüktet
fáradt dobhártyámon
lecsukott szemem előtt vibrálnak
a világ
parázna színei
és lehajtott fejemre kíméletlenül
ömlik a nyár

Körülöttem
mert szikrázva ég az élet
elmenekülnöm
– ha élek –
nincs hová

Menedék

elfáradtam megöregedtem
magam vagyok
barna magány nekem a
fehér hóesés is
szelíd magány (csak az enyém)
hogy ne fázzam
beléburkolózom

Megpróbáltam

pedig megpróbáltam
újra utoljára (de most legesleg)
épp Veled
a kudarc íze ismerősként
járja át zsigereimet
mit tegyek
hogy közönyöd elűzzem
és fölkeltssem érdeklődésedet?
talán
az ablakon kihulló hullócsillag testem
nagyívű röpte
ámulatot fakaszt benned
(akár ha tűzijátékot látnál)

Utószó

I.

letépett arcú hirdetőoszlop
alszik a sarkon
a felüljárón túl
tehervonat tolat.
fák szélfújta árnyéka játszik
a telihold alatt,
csak egy karnyújtásnyira
vannak a csillagok.

II.

didergő hajnal és betonfalak
illatát szívom,
a fölkelő napfény
lépteim előtt tócsákban áll.
hazaérek.
ha elalszom,
fáradt álmaimba beleájulok,
nem hallom
az ébredő reggel zaját.

Tavaszi etüd

kamillaillatú április susog
távoli rejtelmeket
hűvös tavaszi csöppekkel esődobolás
az ablakokon
menedék a vers
édes szülötte a bennem élő csendek
hallgatom ahogy némán sutognak
a meghitt sorok
fogjuk egymás kezét
hozzám bújnak a bús mondatok
és az elmúlás sejtelmes hírnökeként
a világ ránkalkonyodik